

Arnošt Goldflam

Praha strašidelná

Ilustrovala Petra Goldflamová Štětínová

Praha strašidelná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Arnošt Goldflam
Praha strašidelná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Praha strašidelná

Arnošt Goldflam

Praha strašidelná

Ilustrovala Petra Goldflamová Štětínová

Milí čtenáři, děti i dospělí,

v minulé knížce Strašidelné Brno jsem sepsal všelijaké příhody z Brna, což je město, kde jsem se narodil a dobře ho znám. Teď už pár let žiju v Praze, tu tak dobře neznám, a tak jsem si většinu těch příběhů chtěl a musel vymyslet. Snad se vám budou také líbit, budete se bát jen tak akorát, což by mě velmi těšilo. Kdyby vás ty moje historie bavily, byl bych jako autor spokojen. Ilustrace jsou dílem mé ženy Petry, mně se líbí a doufám, že se budou líbit i vám. Takže tahle knížka, Praha strašidelná, je věnována všem čtenářům, kteří mají rádi pohádky a lehké mrazení v zádech. Děkuji vám a doufám, že se při čtení náležitě pobavíte!

Srdečně váš Arnošt Goldflam

Standa jde spát a zdají se mu sny

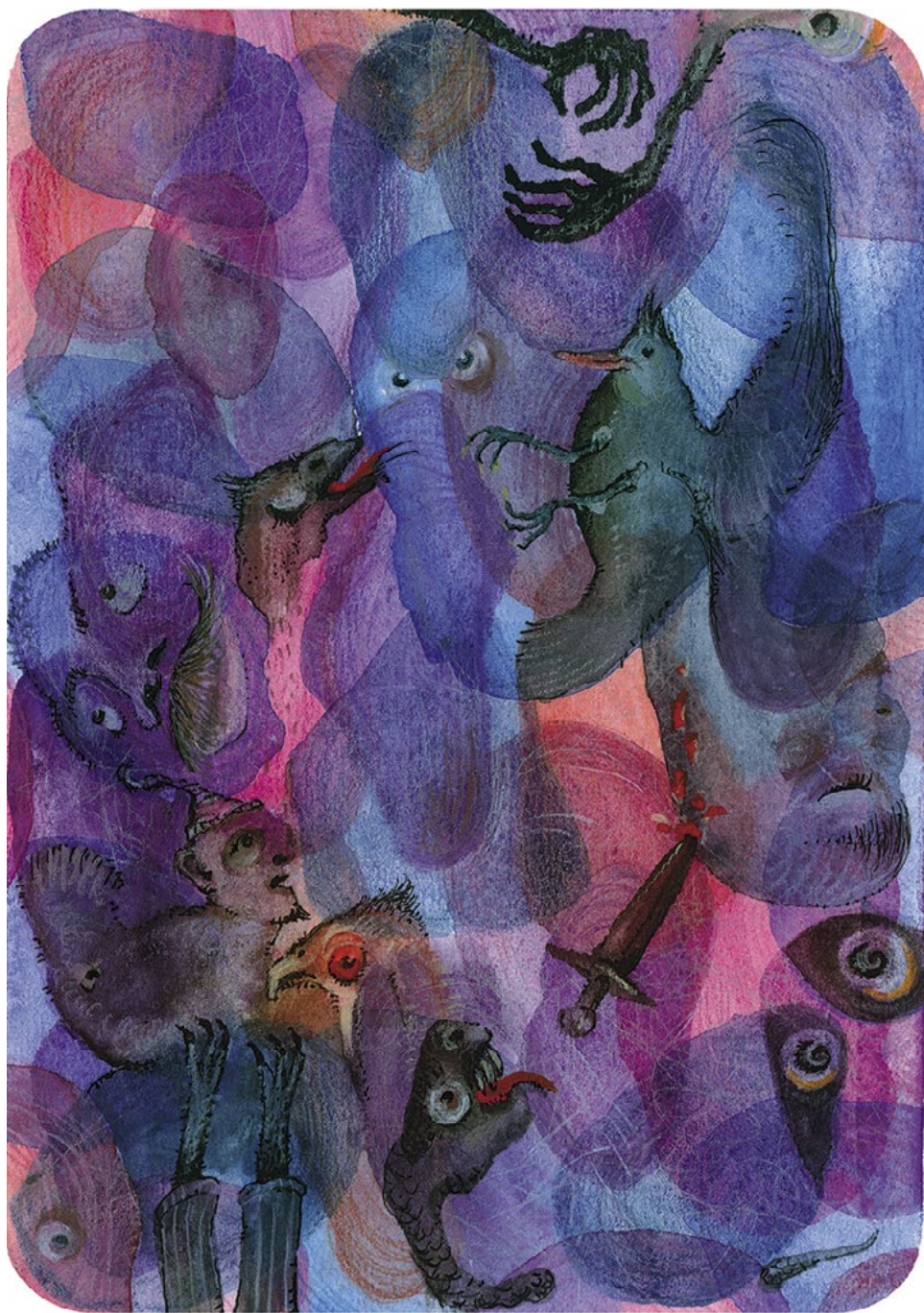
Standa miloval spánek, jenže se mu ho nedostávalo. Když mu bylo asi tak třináct let, měl pocit, že nikdy není dost vyspalý. Snil o tom, že jednou upadne do bezesného spánku a ráno se probudí čilý a odpočínutý. To se nestávalo. Když měl ráno vstávat do školy, musela ho budit celá rodina, matka, otec, oba sourozenci. Volali na něj, třásli s ním, ale on se jen ohnal rukou, otočil se na druhou stranu a okamžitě zase usnul. Vůbec nevěděli, co s ním mají dělat. I jeho samotného to mrzelo, že jim přidělává takové starosti. Nevěděl si s tím rady, tak se rozhodl – a také to všem doma oznámil –, že se rozhodně bude budit sám.

Když měl svátek nebo narozeniny, měl jen jedno jediné přání. Budík. Kolem své postele rozestavil armádu budíků, některé vyluzovaly co nejhlasitější zvonění, jiné zase hrály

melodii, cvrlikaly jako ptáci, další bučely jako kráva nebo kokrhaly jako kohout. Proto musel mít i samostatný pokoj, jinak by se u nich doma nevyspal nikdo. Ještě štěstí, že jejich domek stál na okraji Prahy, v modřanské ulici Na Beránku, uprostřed zahrady, takže žádní sousedé nebyli tak blízko, aby je všelijaké ty budíky nebo pokřik rodiny budily.

Také míval sny, a to hlavně ty nepříjemné. Zdálo se mu třeba, že se na něho s řevem žene nepřátelské vojsko z dávných dob mávajících meči a píkami, divoká zvěř, která se ho chystá rozsápat, gangsteři střelící z revolverů, divoženky ze Šárky nebo pod vodou žraloci a obrovské chobotnice. Zkrátka byl vždycky ohrožen na životě vším, co si jen člověk dokáže představit. Hulákající dav ho vedl na šibenici nebo na kříž, lidojedi s ním smýkali na ohniště, aby ho pak snědli. Někdy ho také nějakí zlotřilci zakopali do mraveniště, kde ho pojídali termiti, nebo do země, tam se nemohl ani hnout a hlavu mu rozklovávali supi nebo okusovali šakali. Vždycky to ale nakonec dobře dopadlo, probudil se v poslední chvíli, zcela vyčerpan, než přišlo to nejhorší, jeho konec.

Tak trpíval celou noc a není divu, že se pak ráno nemohl probudit, poněvadž se vlastně nikdy dost nevyspal. Ve škole také občas usínal a nebyl k probuzení. Učitelky myslely, že to dělá schválně, rodiče i sourozenci ho litovali, když jim vyprávěl, jaké hrůzy se mu to zase zdály. Jenomže nikdo nevěděl, jak mu pomoci. Chodili s ním do všelijakých nemocnic, do spánkových laboratoří, navštěvovali různé léčitele a kořenářky, jenže zatím mu nikdo nepomohl.

Také mívál sny, a to hlavně ty nepříjemné.

Jednou se rodiče dozvěděli o jedné staré paní, která prý lidem pomáhá už mnoho let a snad docela úspěšně. Bydlí prý někde ve Zdíbech ve starém zámku, musí se jí napsat dopis, ovšemže rukou, ona už podle písma pozná, jestli je tomu člověku pomoci, a když dojde k názoru, že ano, odepíše a na určitý den toho dotyčného nebo tu dotyčnou pozve k sobě. Tak uspořádali rodinnou radu. Posadili se kolem stolu, radili se a nebralo to konce. Nakonec došli k závěru, že už vyzkoušeli všechno, co mohli, a že každý pokus stojí za to. Řekli Standovi, ať té paní všechno dopodrobna vypíše, na co si jen vzpomene, ať rozhodně nic nevynechá, žádnou maličkost. Standa tedy usedl ke svému stolku, odsunul učebnice a sešity a poctivě všechno sepsal. Dopis dali do obálky, napsali adresu, nalepili známku a odeslali.

Dlouho se nic nedělo. Uběhl jeden týden, dva týdny, měsíc – a nic. Teprve asi za měsíc a půl přišla trochu pomačkaná obálka, která, jak se zdálo, musela obejít celý svět. S napětím se zase všichni sešli u rodinného stolu, sesedli se v očekávání toho, co přijde, a četli dopis napsaný písmem, jakým se psávalo dříve, krasopisným, jenže už trochu roztřepaným, jako by se té paní trásla ruka.

„Přijedte příští měsíc 23. v sobotu v poledne, tedy ve dvanáct hodin, ke mně domů. Budu Vás čekat. Vilemína.“

Byli nakonec rádi, že můžou přijít, i když si nedělali velké naděje. Ale byli rozhodnuti, že zkusit by se to mělo. V nejhorším přijdou o jednu sobotu.

Měsíc utekl v očekávání docela rychle. Otec zkontroloval

jejich staré auto, aby bylo na cestu připraveno v dobrém stavu. Vyjeli dokonce o nějakou tu chvilku dříve, aby měli rezervu. Celou cestu v podstatě mlčeli, přece jen byli v napětí. Standa ovšem podřimoval, otec beze slova řídil a matka se tvářila, že čte knížku. Občas se netrpělivě zeptala na cestu, jedou-li dobře, to znamená správnou cestou i rychlostí, nehrozí-li zpoždění. Otec jen prstem ukázal na navigaci a mlčel dál. Cesta trvala asi dvě a půl hodiny. Konečně se na tabuli objevil název vesnice, a když dojeli k cíli, zjistili, že stojí před poněkud pobořeným zámkem. Se zvědavostí a se zájmem ho obešli, hledali samozřejmě vchod. Když ho nenašli, vrátili se na místo, kde předtím zastavili, a rozhlíželi se. Bylo skoro dvanáct, nejvyšší čas. Vtom zaskřípala dřevěná vrátka, něco jako dvířka od chléva, která byla skryta v kamenné zdi, a vyšla podivná starší paní, pěkně oblečená, v kožíšku a holínkách. Na hlavě měla krásnou starodávnou šálu a pod ní blond vlasy, načechrané v lokýnky jako nějaké mladé děvčátko. Právila jemným hláskem: „Tak jste tady, už jsem vás čekala. Kterýpak z vás je ten nešťastný Standa, co mně napsal ten dopis, co?“

„To jsem já,“ řekl Standa trochu třesoucím se hlasem. Paní pak ukázala prstem na zbytek rodiny a povídá: „A toto je tvoje rodina, matka, otec a tví sourozenci? Jestli se ovšem nemýlím.“ Rodina přisvědčila a podivná paní řekla: „Já jsem hraběnka Karolína Vilemína Adelaida ze zdejšího rodu. Naše rodina žije na tomto zámku už šest set padesát let. Všichni už jsou dávno mrtví nebo odsud odešli, jenom já jsem zůstala. No tak pojďte dovnitř. Dávejte pozor, kudy jdete, ať si cestou neublížíte.“

Na ta slova se otočila, vešla do těch vrátek a naše rodina za ní. Kráčeli temnou chodbou, patrně nějakou dávno vykopanou a svého času možná i tajnou, jejíž zdi byly vyloženy velikými kameny. V chodbě bylo málo světla a po cestě se museli přidržovat vlhkých zdí. Nešli dlouho, na konci se ukázalo trochu světla, jen odlesk zpoza rohu, a když k tomu světlu zabočili, otevřel se před nimi pohled do velikého sálu, kde zářily stovky a tisíce svíček. V sále jako by se všechno změnilo. Všude vycpaná zvířata, medvědi s vyceněnými zuby, ze kterých šel strach, jeleni a losi s bujným paroží, dokonce i nějaké mumifikované postavy podivného trpasličího exotického kmene. Celý sál byl obložen nepochybně vzácným dřevem a všude také visely staré, poněkud zašlé obrazy se zvláštními výjevy mučení, upalování hříšníků a kacířů a hodování lidojedů u planoucích ohňů.

Celou rodinu obestřel strach. Na výzvu staré dámy se posadili k velikému stolu uprostřed sálu, rodiče napřímení se ztuhlými zády a rukama v klíně, děti zase velmi způsobně s rukama založenýma vzadu za zády, jako nějací velmi slušní školáci. Seděli, ani se nepohnuli. Zámecká paní vzala svýma poněkud vyhublýma rukama Standu za ramena, odvedla ho na druhý konec velikého sálu a usadila ho ke kulatému stolu z lidských kostí. Sama si sedla proti němu, sevřela mu dlaň a upřeně ho pozorovala. Tu mu sáhla na nos, tu ho zase zatahala za ušní lalůčky. Pak dlouze z obou stran zkoumala jeho ruku, patrně z ní zkoušela něco vyčíst. Přitom vůbec nemluvila, jen pro sebe si něco mumlala a pak vždycky těžce vzdychla: „Ách, ach, á jejeje.“ Po nějaké půlhodině ho odvedla zpět k tomu